

Liberalismus - ideologie diktatury západního kapitálu

- CZ24 News | 13. dubna 2023

*Lidé se diví, co to ti „nahore“ dělají? Jaké ještě čekají nás všechny rány? A hlavně proč, sakra? Odpověď je jednoduchá, ale problém je v tom, že lidé jsou zmanipulováni a to i v tom případě, kdy se jednotlivec začne bouřit proti těm „nečekaným“ ranám. Pomoci pochopit aspoň kousíček souvislostí může pomoci i tento článek. Článek je sice dlouhý, ale **může vám pomoci pochopit podstatu liberalismu ve všech jeho podobách. Když budete číst pozorně, uvidíte velmi jasně odpovědi na otázky proč liberálové dělají všechno to, co dělají, tj. i například proč „česká vláda“ dala tolik peněz na energetickou burzu a ne na pomoc lidem a skutečné řešení problému** ... Velmi mnoho lidí si neuvědomuje skutečnou podstatu liberalismu a jak dlouho ve skutečnosti ovlivňuje „naši západní civilizaci“ a z čeho vyrostl a proč. Byl napsán již před několika lety! Proto některé reálie nejsou jakoby aktuální, ale jsou ponechány kvůli všem souvislostem v textu.*

Peter 008

Alexandr Vladimirovič Tjurin

Spisovatel

22. června 2019

1.

V poslední době dokonce ruští vlastenci říkají, že ruští liberálové, kteří otevřeně chtějí ukončit existenci Ruska jako nezávislého státu (nejprve předat Krym a Donbas ukrajinskému režimu, pak Kurily, Kaliningrad, Sibiř atd.), podporují všechny západní informační kampaně proti Rusku a pomlouvají nejslavnější období ruských dějin atd. – to jsou prý pseudoliberálové, nikoli skuteční liberálové. Existuje skutečný liberalismus, který je pro vše dobré proti všemu špatnému, a ruští pseudoliberálové ho kazí. **Běda, pánové a přátelé, není tomu tak. Liberalismus nejsou jen krásné fráze o svobodě, ale ideologický systém,** který má jako jeden ze svých cílů podřízení ruského státu zájmům Západu, přeměnu Ruska ze subjektu světové politiky v objekt, v soubor zdrojů pro vnější využití.

Výsledek liberálního ideového systému - militantní totalitní ideologie velkého byznysu – je zřejmý, vše lze poznat “po jeho plodech”. Dnes se bohatství 42 nejbohatších lidí světa rovná bohatství nejchudší poloviny obyvatelstva, tedy 3,7 miliardy lidí. A jedno procento světové populace [nacházející se převážně v západních zemích nebo sloužící zájmům západního kapitálu v zemích na periferii světa] získalo 82 % světového bohatství vytvořeného v uplynulém roce (za rok 2018). (Ne podle nějakých komunistů, ale podle autoritativního Oxfamu.) K dnešnímu dni dosáhl globální kapitalismus toho, o čem se feudálům nesnilo ani v nejtemnějších dobách. **Pyramida peněžní nerovnosti, kterou vytvořil, je zároveň pyramidou moci a nadvlády, diktaturou velkých peněz, protože peníze dávají moc. A tuto moc je třeba bránit a ospravedlňovat ideologií.**

2.

Liberalismus je ideologie vytvořená anglickou vládnoucí třídou, obchodní-finanční oligarchií, v 17. a 18. století v zemi, která byla v té době nejvíce kapitalistická, aby

ideologicky podpořila její expanzi.

Podstatou liberalismu bylo, je a bude - krasořečivě obléci expanzi anglosaských států a poté kolektivního Západu krásným ideologickým závojem, jeho uchvácení výrobních prostředků a přivlastnění si nadproduktu po celém světě. Všechno ostatní je

simulakra („přízrak, průhledný, předstíraný duch“ zde ve smyslu – nežadoucí – pozn.překl.). Majetek se stává posvátným teprve tehdy, když se dostane do rukou těch, kteří ho mají mít – a to od oplocení a zabránění obecního a drobného rolnického majetku v Británii v 16. a 17. století až po uchvácení v Rusku v 90. letech 20. století. Občanská společnost je jen pro pár vyvolených, ne pro ty, které pár vyvolených maximálně využívá. Stát není potřeba k tomu, aby pomáhal chudým a vykořisťovaným. Silný stát je přípustný pouze v západním jádru světového kapitalistického systému; je potřebný pro neustálou vnější agresi a vnější převzetí moci, především k zabránění obchodních komunikací a finančních toků.

První ranou, mimochodem, zasáhli liberalismem Francii (mimo jiné prostřednictvím zednářských lóží). Francie přestala být konkurentem Anglie (revoluce, napoleonské války, konečná porážka v boji o dominanci, ztráta všech kolonií), stala se jejím satelitem a Anglie vytvořila koloniální impérium s 500 miliony obyvatel, přičemž francouzskému satelitu přidělila kolonie na principu „pozůstatku“.

Ideologie liberalismu začala s Johnem Lockem jako čistá moderna – **pryč s tradicí, se státností v podobě jakéhokoli paternalismu – se starostí o malého človíčka a jeho malé bohatství, ponechání jen toho, co nebrání vydělávání peněz a vlastnictví soukromého majetku.** Ve skutečnosti, jak už to tak bývá, jde v liberalismu o vztah člověka k věcem, přesněji k penězům, a to i k jiným lidem prostřednictvím peněz. **Pokud člověk nemá peníze, není člověkem, ale zdrojem.** Bude to britský rolník vyhnaný ze svého domova v průběhu šermování. Nebo domorodec v Americe, Austrálii či Africe. Půda, která ho živí, je uznána za terra nullius, “zemi nikoho”, kterou může zabavit každý podnikavý gentleman a samotného domorodce zlikvidovat, aby zvýšil hodnotu pozemkové držby. **Pro liberalismus není nic nad člověka s penězi, ani duch, ani Bůh, ani duchovní hodnoty, ani společenství, ani tradice a ani národ.**

Nadvládu západního kapitálu v žádném případě nevytváří “neviditelná ruka trhu”, o níž psal jiný liberální teoretik, Adam Smith. **“Neviditelnou” ruku vždy doprovázely zcela fyzické hrabivé ozbrojené ruce – agrese, diktát, intervence, rozsáhlé drancování a otevřená genocida** (kmeny a národnosti, jejichž existence byla považována za ekonomicky nevýhodnou pro vykořisťování – byly jednoduše vyhlazeny).

Průmyslová revoluce v Anglii, tak oslavovaná liberály, se zcela nepřekvapivě časově shodovala s masivním drancováním Indie (jen v prvních desetiletích britské nadvlády Britové odčerpali z nové kolonie bohatství a zdroje v hodnotě asi 1 miliardy liber, přičemž jedna libra tehdy stačila k životu na měsíc) [1]. Teprve tehdy došlo k nezbytnému přílivu investic do průmyslové revoluce v Anglii, zatímco jen v Indii v letech 1769-1773 zemřelo hladu asi 10 milionů lidí [2]. to se také shodovalo s atlantickým obchodním trojúhelníkem, v němž otroci putovali z Afriky na západoindické plantáže, bavlna ze západoindických plantáží do britských továren a rum do Afriky. Shodoval se také s likvidací původního obyvatelstva Irska, Nového světa a Austrálie, kde země domorodých obyvatel potřebovali “svobodní jedinci”. **Kde jste slyšeli, že by liberálové litovali, že je něco špatně s ideologií. Právě naopak. To, co se dělo, bylo zcela v souladu s teorií a praxí liberalismu.**

Oba Millové, otec James i syn John Stuart, rozvíjeli utilitarismus J. Benthama (co je užitečné, je morální). Jejich základní myšlenka spočívá v tom, že pokud se lidem nebude bránit ve snaze obohatit se a vlastnit soukromý majetek, měli by se, osvobození od všeho nadindividuálního (čti duchovních kleští), mít dobře. A tito liberální myslitelé mají za pouhý zdroj i všelijaké hinduisty a černochoy, jako

například „papež“ Mill ve svých Dějinách britské Indie, kde poukazuje na užitečnost tvrdého a krutého vykořisťování obyvatelstva této kolonie právě kvůli nedostatku utilitárního vědomí hinduistů.

Liberalismus Herberta Spencera je bestiální kapitalismus v podobě sociálního darwinismu, **sraž a sežer**. Silní tím, že porážejí slabé, činí společnost silnější – to je myšlenkový postup tohoto liberálního filozofa. **Pomáhat slabým je zlo, které brzdí pokrok**. Brutální vykořisťování kolonií je ospravedlnitelné, protože představuje přirozenou nadvládu silných nad slabými. Spencer píše: *“Když popisujeme lidskou bídu, obvykle tím v tomto případě myslíme, že jde o utrpení, které postihuje ‘hodného člověka’, ačkoli je pravděpodobnější, že jde o utrpení člověka, který si to nezaslouží ... Ale s největší pravděpodobností jsou to právě nehodní ubožáci, kteří žijí na úkor těch, kteří jsou naopak k mnohému dobří”*. Jsou také netaentovaní, oškliví, totalitní a závistiví a chtějí se dostat k vašemu posvátnému majetku. To už je od libertariánky Ayn Randové. [3]

Po překonání oceánu našel liberalismus úrodnou půdu mezi anglosaskými kolonisty. A tak se vedle textů o nejrůznějších svobodách objevil i T. Jefferson, jeden z otců zakladatelů amerického národa, autor Deklarace nezávislosti a významný osvícenský filozof, který se pravidelně vyjadřoval o původních obyvatelích Ameriky takto *“Není pro nás nic žádoucnějšího než tyto drzé divochy zadupat a skoncovat s jejich zločiny”, “je čas s nimi skoncovat”, “svými barbarskými zvěrstvy si zasloužili smrt”, “pokud ve válce proti nějakému kmeni pozvedneme sekeru, neodložíme ji, dokud nebude kmen zcela zničen nebo vyhnán za Mississippi ... V této válce některé z nás zabijí – my zničíme je do posledního.”*

3.

Ale poté, co liberalismus potopil hlavního soupeře Anglie Francii – od Edmunda Burka – začal se hlásit k tradici a tvrdil, že nejvyšší vrstvy v samotné Anglii by měly zůstat se svými majetky a na svých postech.

Ve skutečnosti je toto podvojně účetnictví vlastní charakteristikou liberalismu. Liberalismus si může hrát na poli konzervatismu, nacionalismu, a dokonce i levicových idejí, může být procírkevní i proticírkevní, může být vyloženě rasistický a může být ostentativně protirasistický – **hlavní je bořit to, co brání akumulaci západního kapitálu.**

Liberalismus je vždy dvouvrstvý. Zhruba řečeno, je viditelná část a je podstata. Vnější zdání hlásá individualismus, téměř atomismus jednotlivce – to je pro přepracování nepřítele, lidí, kterým je třeba něco vzít. **Ve své podstatě však liberalismus vždy působí s pomocí hluboce semknutých klanových struktur, které využívají své finanční a informační moci k ovládnutí finančních a informačních toků a organizují ničení těch společenských forem, které jim vadí, včetně státního aparátu v ovládaných zemích.** Tak to dělaly zednářské lóže v 18. století a tak to dělají tisíce “nevládních organizací” a “neziskových nadací” v 21. století, za nimiž stojí lidé, které nikdo nikdy nevolil. A ten americký Federální rezervní systém, nástroj finanční nadvlády nad světem, ve skutečnosti nevytvořil soubor “svobodných jednotlivců”, ale semknutý klan finančníků včetně Warburgů, Schiffů, Kuhnů a Loebů.

Zajímavé je prolínání liberalismu se “starozákonními” motivy anglosaských protestantských sekt, které sloužily také zájmům kolonizátorů a rasistů, britských i amerických. Vytváří dokonalý základ pro takřikající spravedlivou nenávist ke slabým a zbytečným. **Protestantismus zbavený svých rituálů a vlastně i své pravé křesťanské podstaty se ne náhodou obrátil k příkladu starověkých východních “biblických” zvěstí a masakrů prováděných na etnickém a konfesijním základě.** Například počátek genocidy Indiánů – masakr Pequotů a Niantiků žijících na březích Massachusettského zálivu v letech 1636-37 (“Mystický masakr” atd.) – oblékli puritánští Anglosasové do pseudobiblických forem. J. Mason, který vedl vyhlazovací nájezd proti Pequotům,

popsal vyhlazení kmene včetně žen a dětí: *“Útok na Pequoty byl činem Boha, který se vysmál svým nepřátelům a nepřátelům svého lidu a s opovržením je poslal do ohnivého doupěte. A Pán se stal soudcem nad pohany a naplnil Mystiku mrtvolami.”*

V tomto případě bylo “asijské barbarství”, tolik odsuzované západními ideologiemi, naprosto přijatelné.

A protestantská etika, která našla své místo i v liberalismu, přenesla materiální akvizici z oblasti hříchu do oblasti vysokého mravního činu, který umožňuje racionální nakládání s jakýmkoliv prostředky, živými i neživými. **Boží láska k člověku byla nyní určována dosaženým materiálním úspěchem.**

Princip “svobody svědomí” zničil svědomí jako takové; a tento pojem – znepokojivý a naléhavý, spojený s tím, co stojí nad egem – zmizel z liberálního etického slovníku.

4.

Ve své nejpřístupnější a nejvýraznější podobě je liberalismus formou rasové teorie, podle níž je jediným motorem světového pokroku – od technologie přes společenské praktiky až po nejrůznější svobody – pouze západní civilizace, zatímco ostatní civilizace jsou prezentovány jako výsada agresivních diktatur a zaostalých tyranií. Jedinou možností pro ně tedy je plazit se po kolenou do západní civilizace a pokorně si vypůjčovat západní praktiky jako svého druhu franšízu s povinným placením impozantního honoráře a paušálního poplatku západním bankám.

Pro liberalismus je vše mimo Západ oblastí temna a barbarství, kterou musí západní svět civilizovat, takže snadno vstřebává všechny rusofobní koncepty a mýty a dává je do svých služeb. Tento postoj se ze Západu přenesl i na ruskou sekulární inteligenci, která byla vychována výhradně na západní konceptuologii.

Je třeba si uvědomit, že ruský liberalismus jako ideologie ve službách západního kapitálu byl, je a zůstane v podstatě rusofobní. A bude pracovat na tom, aby se Západ konečně zmocnil euroasijského srdce, což se mu už 1000 let nedaří.

Pro západního liberála je Rusko – „asijština“, „Asie“. Přitom je pro něj „Asie“ negativní konotací, která se pojí s “barbarstvím” a “divokostí”. **S reálnou historií to má máloco společného - nezápadní společnosti Maurjovské říše v Indii, dynastie Tchang a Sung v Číně a Byzantské říše v 6. až 11. století převyšovaly své současné západní protějšky ve všech civilizačních aspektech, včetně práv a svobod. Jejich vědecký a technický pokrok byl o 500 let napřed oproti tomu, čeho bylo dosaženo v Evropě. A Sovětský svaz, který v průmyslové válce porazil celou Evropu sjednocenou v Hitlerově Evropské unii, pak v technologickém průlomu do vesmíru překonal dokonce i Ameriku, přičemž ta se opírala o zdroje, včetně intelektuálních, většiny světa ...**

Ve skutečnosti Západ, silou liberální ideologie, zavěsil na Rusko a další nezápadní společnosti přesně to, co bylo ve skutečnosti jeho vlastním trvalým atributem. Agrese, nucené práce, otroctví, násilí.

Západ je rodištěm skutečného otroctví. Právě Evropa byla oblastí klasického otroctví, kde je člověk podle Aristotelovy vymyšlené definice **instrumentum vocale**, mluvicí nástroj. V rozsáhlé Římské říši tvořili otroci většinu obyvatelstva (otroctví bylo významné i ve státech, které jí předcházely: v Římské republice, ve státních útvarech Italiků, Galů, Iberů, v řeckých městech atd.) A Římská říše zahrnovala i ta území, která jsou dodnes nejlidnatější v Evropě: Itálii, Francii, Belgii,

Anglii, Španělsko, Portugalsko, Rakousko, Švýcarsko, jihozápadní Německo atd. Většina Evropanů pochází z otroků.

S pádem Západořímské říše se ve společenských vztazích změnilo jen málo, jak přesvědčivě ukazuje badatel raného středověku Henri Pirenne. Panství evropské šlechty v nově vznikající éře přetékala otroky. Verdeny, Gotland, **Praha** jsou centry obchodu s otroky. Svobodné obyvatelstvo tvoří menšinu v barbarských germánských královstvích, která se usadila na místě zhroutené Západořímské říše: Frankové, Ostgoti a Vizigóti, Vandalové, Burgundané atd. vládli jimi absolutní panovníci plně napodobujícími formy pozdně římské vlády. Hlavním zbožím, s nímž raně středověké evropské (od anglosaských po **českomoravské**) státy obchodovaly s Byzancí, nejrozvinutější zemí té doby, byli otroci.

Největší myslitel Západu Řehoř Veliký, který byl papežem v letech 590 až 604, v roce 603 v pozdravném dopise byzantskému císaři Fokovi zdůraznil, že ten vládne svobodným lidem, zatímco králové na Západě vládou otrokům: *“Je skutečně rozdíl mezi králem, který vládne svému kmeni, a císařem, který vládne společnosti. Král je pánem otroků, zatímco císař chrání svobodné lidi.”*[4]

To ta napůl asijská Byzance byla zemí, kde i nižší vrstvy měly práva a možnosti, o nichž si západní Evropa mohla nechat jen zdát. V 7. a 8. století v Byzanci převažovaly svobodné obce „sedící“ na půdě, podporované zákony a císařskou autoritou. Naproti tomu západní Evropa byla světem otroctví a temnoty; západní společnost byla pyramidou vazalství a závislosti. Slabší, aby našli ochranu, vstupovali do otroctví silnějšího (označovaného termínem „komenda“).

Jak píše historik F. Uspenskij o evropské pyramidě nadvlády: *“Někteří lidé byli v otroctví krále, jiní soukromých osob. Ti, kdo hledali ochranu, byli zavázáni k poslušnosti a nejružnějším povinnostem a službám; ti, kdo slibovali ochranu, souhlasili s tím, že budou chránit zájmy chráněných ... Zdá se, že tehdejší zákony nepřipouštěly jiný stav než závislost.”*

V 8. a 9. století se z většiny evropských otroků stali bezmocní utlačovaní rolníci, kteří si zachovali své dřívější označení **servi**. Počet servi se výrazně zvýšil o bývalé svobodné muže díky komodifikaci. Od říše Karla Velikého začalo masové zotročování germánských obcí. **Dokumenty, které proslavili liberálové, z počátku 13. století anglická Magna Charta a uherská Zlatá bula, stejně jako polské statuty a privilegia o dvě století později, nejsou zásadními akty svobody, ale akty zotročení prostého lidu prováděné okupační elitou.** Všimněte si, že Anglii tehdy vládne normanská šlechta včetně králů, kteří mluví francouzsky – po přijetí Magny charty dochází k zotročení anglických rolníků pod názvem „villans“, což ukončí až epidemie černé smrti. Stejně brutální okupační charakter s přijetím těchto „slavných“ aktů získávají uherští šlechtici, kteří vládou slovanským rolníkům, polští šlechtici, kteří se zmocňují staroruských zemí, němečtí baroni, kteří nasazují jho na krk slovanským a baltickým rolníkům. Prostý člověk se zde měl v podstatě proměnit v mluvící nástroj, který by produkoval suroviny dodávané jeho pánem na rostoucí evropský trh. Odmítání silné královské moci ze strany šlechty znamenalo, že pouze král mohl zabránit bezuzdnému vykořisťování prostých lidí a feudálové byli vojensky dostatečně silní, aby nepotřebovali královskou podporu a královské vojsko.

Skutečné otroctví přitom však v Evropě nezmizelo po celý středověk. V 9. a 10. století prodávali západoevropané své zotročené krajany náboženským nepřítelům, Saracénům; obchod s otroky kvetl i mezi Skandinávci, **Čechy** a Poláky. Otroky se stali i ministe – služebníci německého císaře (*termín z dějin středověké Evropy označující společenskou vrstvu nesvobodných služebníků suverénů, kteří byli určeni k plnění úkolů na poli správním, hospodářském a vojenském. Pozn.překl.*). Ve 14.-16. století obchodovaly s otroky italské obchodní republiky, které je dodávaly nejen na Blízký východ, ale také na plantáže ve svých ostrovních državách ve Středomoří a do evropských pobřežních měst.

Počínaje od 16. století byl prakticky celý svět doménou západních otrokářských a pirátských společností, které se v podstatě staly mocností "vyspělých" západoevropských států. Podstatou tohoto počínání bylo zmocňování se cizího majetku a slovy Rozy Lucemburgové násilné kradení výrobních prostředků a pracovních sil. Ani jeden "krb svobody" neunikl okrádání drobných a obecních vlastníků, obchodu s otroky a plantážnickému otroctví. Stejně tak bez uchvácení obchodních komunikací a obchodní výměny, dravých nájezdů a nestoudného přivlastňování cizího bohatství ve Východní a Západní Indii, kterým sloužilo silné pirátské a obchodní loďstvo.

První obětí těchto obchodně-pirátských společností však byli obyčejní lidé v samotné metropoli. Příchod buržoazie do pozemkové sféry vždy začínal jejím zabavením majetku rolnických komunit, čímž byl lid vyhnán ze své půdy. **Okradený lid byl povinen ne prodávat, ale nabízet svou práci prvnímu majiteli-zaměstnavateli za nejnižší cenu, to byl také účel zákonů.**

Lidé, kteří byli zbaveni vlastních výrobních prostředků, si museli vybrat mezi továrnou a šibenicí. Od 16. století v Anglii platilo kruté trestní zákonodárství proti vyvlastňovaným, tulákům a žebrákům, přičemž trest smrti byl ukládán za stovky trestných činů, počínaje drobnou krádeží za dva šilinky (hodnota kuřete). Za vlády Jindřicha VIII. jich bylo posláno na popraviště 72 000, za Alžběty I. 90 000, přičemž počet obyvatel té doby Anglie činil 2,5-3 miliony[5]. Workhouses (pracovní domy), kam byli nuceně posíláni bezmocní dělníci, byly zřízeny královskými dekrety na počátku 16. století (a v reálný systém pracovních táborů se změnil zákonem parlamentu v roce 1834). Pro nezletilé byly skutečnými pracovními tábory. Téměř stejně krutý systém trestů panoval v Německé říši - v karolinském zákoníku, Španělsku, Francii a ve zdánlivě prosperujících obchodních republikách Janově a Benátkách, **kde prostý lid trpěl hladem. Kruté tresty se staly výchovnou holí, která proměnila obyvatelstvo Západu v poslušné, plně ovládané stádo.** Jakákoli odchylka od způsobu chování a myšlení předepsaného úřady se trestala smrtí - za "magii", "čarodějnictví", "kacířství"; v tom vynikaly jak inkviziční soudy v katolické Evropě, tak světské soudy v protestantských zemích.

Pracující byli ve skutečnosti podrobeni nové formě otroctví, proletářskému otroctví, a velká část obyvatelstva nejvyspělejších evropských států do něj byla vehnána. Soubor anglických právních předpisů v průběhu tří století stanovil, že proletářský dělník je v podstatě otrokem, který nemá právo volby a je povinen nechat se co nejdříve zaměstnat za jakýchkoli podmínek. Pokud se dělník pokusil najít vhodnějšího zaměstnavatele, hrozilo mu obvinění z tuláctví s tresty různého mučení, dlouhého bičování ("až se jeho celé tělo potřísnilo krví"), zavření do nápravného domu, kde ho čekalo bičování a otrocká práce od svítání do svítání, těžká práce a dokonce i šibenice. [6] Podle anglického "zákona o osídlení" z roku 1662 (platného až do počátku 19. století) mohl být každý příslušník prostého lidu, tedy 90 % obyvatelstva, zatčen, potrestán a vypovězen z kterékoli farnosti kromě té, kde se narodil.

V době Daniela Defoea začínaly děti pracovat již ve věku čtyř nebo pěti let. V době průmyslové revoluce pracovaly desetileté děti v dolech 14 hodin denně a tahaly vagony s uhlím nízkými šachtami, kde si dospělý člověk nemohl natáhnout nohy. Na londýnském trhu práce, který se nacházel ve čtvrtích White Chapel a Bethnal Green, nabízeli rodiče své děti ve věku od sedmi do deseti let k práci komukoli od časného rána do pozdní noci. (První zákony omezující pracovní dobu dětí do deseti let se objeví až v padesátých letech 19. století, kdy se nejbrutálnější formy vykořisťování přenesou na obrovské množství obyvatel britských kolonií).

Lidé byli různými způsoby proměňováni v pouhé mluvící nástroje. Bylo to praktikováno až do té míry, že se prodávali do otroctví. První otroci na plantážích v Západní Indii byli běloši: irští a angličtí "sluhové". Nedostatek "dobrovolníků" doplňovali otrokáři, kteří chytali mladé prosté lidi. Prodávali celé irské klany do otroctví za živobytí na pozemcích potřebných pro korunu a kapitál, praktikovali nucené smlouvy o "doživotním zaměstnání" v dolech, násilně je verbovali do anglického loďstva (kde je bičovali biči a mlátili) až do poloviny 19. století - bylo to téměř totéž jako braní otroků. Prodávali se učni a sirotci ze sirotčinců (až donedávna), prodávaly se děti, pokud je rodina nemohla uživit,

prodávaly se manželky, konkubíny pro šlechtice a krále.

V „osvícených“ 18. a 19. století se v Evropě stala nadbytečnou třetina až pětina obyvatelstva. Obrovský hladomor opakovaně postihl Irsko i Skotskou vysočinu pod anglickou nadvládou. **Ve dvacátých a třicátých letech 19. století umírá v Anglii, která už tehdy učila zbytek světa liberalismu, hladem až půl milionu zruinovaných řemeslníků a jejich rodin.** [7] Ve 40. letech 19. století hladomor doslova devastuje **Irsko, kde během několika let zemře 1,5 milionu lidí.** Vyklízení půdy z obecních a drobných hospodářství (clearance) a konfiskace půdy ve prospěch kolonistů (plantáže) si vyžádaly totální ztráty na životech. Na té troše půdy, která Irům zbyla, se mohli živit jen nenáročnými bramborami, ale i ty zahubila houba. Jedinou možností, jak uniknout hladomoru, byl útek přes moře. Ale i cestou zabily nemoci asi 30 % lidí oslabených hladem. **Zatímco v roce 1840 žilo v Irsku 8,18 milionu lidí, na konci 19. století jich bylo 4,46 milionu.** [8] V bohatší Anglii odešlo na konci 19. století za oceán téměř tolik lidí, kolik jich tam žilo na začátku století.

Na východ od Labe panovalo od 16. století „druhotné nevolnictví“, které sloužilo evropskému trhu. Středoevropské a východoevropské mocnosti vytvářely „druhá vydání“ selského nevolnictví, a to v tak závažných formách, jaké klasický středověk neznal. Cílem bylo maximalizovat dodávky levných surovin na zahraniční trh výměnou za luxusní zboží. Šlechta a baroni byli v podstatě kolonizátoři ve vlastní zemi a vytvářeli tam „republiku“ lupičů a vykořisťovatelů.

I ti nejdrobnější šlechtici ždímalí ze svých „maníků“ poslední kapky kvůli tomu, aby si mohli koupit nějaké ty holandské bicí hodinky. V Polsku, kde vládla šlechtická zlota wolnosc – „zlatá svoboda“, se robotilo až 6 dní a pak často zabíral celý týden; sedlák, který přišel o možnost pracovat na svém údělu, dostával měsíční dávku. V Uhrách její velikost závisela na uvážení majitele, v Sedmihradsku činila 4 dny v týdnu, v Livonsku často trvala celý týden („jeder Gesinde mitt Ochsen oder Pferdt alle Dage“. „každý robotný sedlák pracuje s volským nebo koňským potahem každý den“).

Nebyla omezena ničím ani moc „señora“ nad životem a majetkem poddaného. *“Když šlechtic zabije klaku (poddaného), říká, že zabil psa, protože šlechta považuje kmety (sedláky) za psy,”* dosvědčuje polský spisovatel ze 16. století. Modrzewski svědčí: *„Kmetové (poddaní) jsou v Polsku velmi oblíbení. V Dánsku se v 16. století se sedláky obchodovalo jako s dobyt看kem. Král Kristián II. se to snažil zrušit a vydal nařízení: “Nemělo by docházet k žádnému prodeji sedláků; takový zlý, nekřesťanský zvyk, který se dosud udržoval na Zélandu, Folsteru atd. prodávat a rozdávat chudé sedláky a křesťany podle vyznání jako nemyslitelný dobytek, by měl od nynějška zmizet”.* Feudální páni však Kristiána svrhli a prodávání lidí pokračovalo. Ve Šlesvicku a v polovině 18. století vlastnil statkář sedláka jako věc (*“Nichts gehoret euch zu, die Seele gehoret Gott, eure Leiber, Guter und alles was ihr habt, ist mein”,* – *“Nic ti nepatří, tvá duše patří Bohu a tvé tělo, majetek a vše, co máš, je moje”*). V Dolním Slezsku bylo zavedeno pravidlo, že „nevolnictví rolníka není omezeno“. V Sasku byla selská mládež odváděna jako do armády, na tři roky nepřetržitého břemene.

Po celé 16. až 19. století. Západ potlačoval svobodu po celém světě, usilovně a masivně, pokud definujeme svobodu jako právo na nezávislý rozvoj, na život a užívání plodů své práce.

Již ve středověku se Evropa stala hřbitovem národů. Západní (románsko-germánská) civilizace v průběhu své vnitřní kolonizace vyhubila a násilně asimilovala různé původní evropské národy, včetně tak významných, jako byli britští Keltové, armorští Keltové a Slované mezi Labem a Odrou (kterých bylo před třicetiletou válkou ještě 6-7 milionů). Evropské martyrologium zahrnuje i Provensálce (Okcitánce), kteří se stali obětmi albigenských tažení, Pikty, Slované z Panonie, Karantánie, Sedmihradska, Pomoranska, Morisany a Marrany, Prusy, Kuryňany a Livy.

Od vyhlazení původních národů a kultur Evropy byl jen půlkrok ke genocidě v Asii, Africe, Austrálii a

obou Amerikách. Od Irů, kteří byli “posláni do pekla nebo do Conhnachtu”, k 90% vyhlazení původních obyvatel Austrálie a téměř 90% redukci, ze 75 milionů na 9 milionů, původních obyvatel Ameriky [9]; slabé a bezbranné kmeny, jako byli indiáni v Karibiku nebo v Kalifornii, byly vyhlazovány ještě nemilosrdněji než kmeny silné a bojovné. Mladá americká “demokracie” začala systematickou genocidou původních obyvatel Ameriky. Jedním z jejích prvních kroků bylo vytvoření rezervace pro irokézské indiány ze Svazu šesti kmenů, kde během několika desetiletí téměř úplně vymřeli. **Otcové zakladatelé USA byli vynálezci deportací původních obyvatel do rezervací, které v podstatě představovaly území zániku a po krátké době byly předány k osídlení anglosaským kolonistům.** Technologie vyklizení půdy od nepotřebných lidí na americkém Středozápadě zahrnovala zničení zdrojové základny, která umožňovala existenci původního obyvatelstva – stád bizonů čítající 30 milionů kusů.

V podpalubí “otrokářských lodí” bylo na americké plantáže odvezeno 12 milionů černochů a dalších nejméně 40 milionů zahynulo při jejich odchytu a přepravě; v 18. století si liberální Angličané ještě vymohli právo dodávat otroky, do španělských a portugalských kolonií. Otroctví bude v Británii existovat do roku 1834, ve Francii do roku 1848, v USA do roku 1865, v některých latinskoamerických zemích, které byly ekonomickými koloniemi Západu, až do konce 19. století.

Dvě země, Čína a Indie, které před 19. stoletím produkovaly asi 60 % světové produkce, se nestaly dnem světové chudoby jen tak pro nic za nic. Západní drancování je takovými učinilo. Deset milionů hladovějících obyvatel Bengálska bylo první, ale zdaleka ne poslední obětí rozsáhlého okrádání ze strany Britské východoindické společnosti. Po zničení indické komunity byly zničeny i veřejně prospěšné systémy (zavlažování, meliorace), na nichž bylo založeno vysoce produktivní zemědělství. **“Pláně Indie jsou bílé od kostí tkalců”** – taková byla cena za to, že se zmíněná společnost zmocnila obchodní výměny v Hindustánu. [10] Výbuchy masového hladomoru v indických prostorech byly stálými průvodci liberální britské vlády v této zemi. V letech 1876-1900 mu padlo za oběť přibližně 26 milionů lidí. [11] Počet Číňanů se snížil o zhruba 50 milionů v důsledku chaosu během opiových válek a přesunu čínského obchodu pod vnější kontrolu – **britská koruna vystupovala jako obchodník s drogami, se zbraněmi a nezapomněla od Číňanů vymáhat obrovské příspěvky za zapojení do radostí “volného obchodu”.** [12]

Až polovina obyvatel belgického a francouzského Konga, asi 10 milionů lidí, zemřela jako oběti velkého obchodu s kaučukem a od přnášení těžkých břemen – **největší africká země se proměnila v obrovský koncentrační tábor s přísnými tresty pro ty, kteří kolonizátorům nepřinášeli dostatečné příjmy. Hromadné popravy, vypalování vesnic, braní rukojmí včetně nezletilých a jejich odvádění na smrt, bičování k smrti a usekávání končetin, krev, strach a slzy - to vše se proměnilo v obrovské zisky pro evropské firmy a finančníky.** [13]

K přímému zotročování, které bylo v afrických koloniích evropských mocností praktikováno až do nedávné doby, se přidala konfiskace půdy a dobytka, devastace a zbídačování, takže práce od rána do rána pro kolonizátora byla jedinou možností, jak uniknout hladomoru.

Prchali miliony Číňanů, Indů, Indonésanů a Jihoafričanů před hladomorem a odsoudili se k bídě práci a životu na hranici přežití v novém prostředí, kde byli vystaveni pogromům a násilí ze strany místního obyvatelstva. Ve francouzském Alžírsku, kde bylo tradiční komunitní vlastnictví půdy zničeno konfiskacemi a privatizačními machinacemi koloniálních úřadů, zahynula třetina obyvatelstva nebo odešla do zemí tureckého sultána[14].

V průběhu 19. a první poloviny 20. století proudily do celého světa mnohamilionové proudy čínských, indických a malajských kuliů, kteří nahrazovali černošské otroky tam, kde bylo přímé otroctví zrušeno, ale svým postavením se od otroků téměř nelišili.

I dnes západní firmy ve třetím světě zaměstnávají lidi bez jakýchkoli sociálních práv za dva dolary denně, včetně dětí a dospívajících, kteří jsou fakticky prodáváni do otroctví, aby zachránili své rodiny před hladem.

Po celém světě západní kapitál pod liberálními hesly zničil stovky odlišných kultur, velkou část světové rozmanitosti. Prostě spolu s *“násilným přivlastněním nejdůležitějších výrobních prostředků koloniálních zemí docházelo”*, jak zdůrazňuje R. Luxembourgová, *“k systematickému, plánovanému ničení a vyhlazování těch nekapitalistických společenských sdružení, na která při své expanzi narazil”*. Ve skutečnosti neexistuje na planetě místo, kam by západní kapitál nepřišel pro zdroje, protože nemůže existovat bez expanze a přebírání nových zdrojů, aby udržel co nejnižší náklady a co nejvyšší zisky. A pro mnoho národů a kmenů to skončilo prachbídě.

Zanikly všechny indiánské státy, nejen slavné říše Aztéků a Inků, ale i ty na území dnešní Kolumbie, Guatemaly, Ekvádoru, Bolívie, Chile, Argentiny, ale i USA: v údolí Mississippi, řeky Colorado a Rio Grande, v oblasti Velkých jezer - Irokézská liga; konfederace Kreeků, “pět civilizovaných kmenů”. Zanikly desítky indiánských kultur na dvou kontinentech (název “indiáni” lze přirovnat k “Evropanům”; jde o mnoho národů, které obývaly části Ameriky). V nejhustěji osídlených oblastech předkolumbovské Ameriky zničil příchod západních kolonizátorů intenzivní zemědělské systémy, jako byly umělé ostrovy - chinampy, které se do té doby opíraly o kolektivní práci a zajišťovaly přežití milionů lidí. Všechny nezávislé státy černé Afriky byly zničeny - poslední z nich (Zuluové, Fulbové atd.) byly rozstříleny britskými kulomety a střelbou z patron v éře vlády krásné liberální fráze. Tehdy také francouzští kolonizátoři zmasakrovali malgašské království. Do mlýnku na maso se dostaly významné africké národnosti, které se nechtěly smířit se ztrátou své půdy a přesídlením do rezervací, například Guerrerové, Hottentoti a v polovině 20. století Kikujové; dnes jsou na jejich místě země s umělými hranicemi, drancované západním kapitálem a vyhánějící davy uprchlíků. Civilizace Indického oceánu, jehož prostory dříve sužovalo množství lodí, indických, arabských, čínských, malajských, převážejících zboží a kulturní poklady, byla zpustošena. Kmeny východní Afriky, které byly dříve součástí civilizace Indického oceánu, byly na přelomu 19. a 20. století vystaveny genocidě ze strany německých kolonizátorů. Byly zničeny izolované kultury, jejichž nositelé neměli před západními kolonizátory kam utéct: souostroví v Karibiku, Kanárské ostrovy, Tasmánie, indonéské souostroví Banda, Velikonoční ostrov, Havajské ostrovy atd.

Nacismus byl (a samotný fašismus je) v mnoha ohledech kopií liberálního ideologického systému britského koloniálního impéria, kde jednomu “gentlemanovi” pilně sloužilo deset čokoládových mužů; němečtí imitátoři prostě chtěli “Indii” pro sebe i ve východní Evropě. [15]

5.

Svoboda, demokracie, spravedlnost jsou univerzálie, které má na svých praporech každá ideologie, včetně ideologie liberální. A každá ideologie, stejně jako ostatně každý jednotlivec, do nich vkládá svůj vlastní obsah.

Mezi liberalismem a skutečnou demokracií (tak jak by měla být chápána) **však není žádná souvislost**; první, co s ní kapitalismus a liberalismus začaly dělat, bylo zničit společenství a spolu s ním i skutečnou přímou demokracii. A dnes liberální “demokracie”, to je když vládnou “demokraté”, kteří obsluhují velký kapitál.

Mezi liberalismem a skutečnou svobodou není žádná spojitost, ledaže by šlo o liberální “svobodu” vykořisťovat společnost k osobnímu prospěchu. Svoboda je jiná pro miliardáře spekulanta

než pro drobného zlodějíčka sedícího ve vězení a třetí pro pracovníka, který si v potu tváře vydělává na chléb svůj vezdejší.

“Svobodný obchod” je až poté, co jsou konkurenti „potopení”. A to v doslovném slova smyslu. Tak jako to udělali například Portugalci, Španělé, Holanďané, Angličané a Američané postupně na světových obchodních cestách. **Volný trh začíná konkurencí, ale vždy končí nadvládou dvou nebo tří korporací a velmi často - zejména ve sféře špičkových technologií - monopolem jedné korporace z jedné země, patřící k západnímu jádru světového kapitalistického systému.**

Oblíbená fráze moderních liberálů o jejich hlavním principu - “svobodě” - se při bližším zkoumání ukáže jako záludná a pokřivená: **“Svoboda - dělej si, co chceš, pokud to nezasahuje do svobody jiného”.** Okamžitě se nabízí otázka, co když vy věříte, že nezasahujete do svobody druhého, a druhý věří, že ano, co dělat dál? Komu bude sloužit řídicí orgán, který o tom rozhoduje; vám, pokud máte více majetku, peněz, vlivu a reálných možností, nebo jemu, který (s největší pravděpodobností díky vám) nic z toho nemá? A podle ultraliberalismu by žádný takový vyšší orgán vůbec neměl existovat.

Mezi liberalismem a sociální spravedlností není žádná souvislost. Liberalismus je ideologie nerovnosti: “delfíni a ančovičky”. “Delfín” M. B. Chodorkovskij (nebo naše verze třeba Bakala) si podle liberálního názoru zcela oprávněně strčil do kapsy výsledky práce “ančoviček” - generací sovětských (našich) lidí na rozvoji ropných polí západní Sibíře (rozvoje československého průmyslu a infrastruktury).

Mezi liberalismem a pravdou není žádná spojitost. Pro liberalismus znamená svoboda slova uchvácení a plné využití informačních technologií k tomu, aby lidé uvěřili, že obohacování a materiální chamtivost jsou jedinou správnou formou chování, že utilitární morálka je jediná správná, že expanze západního kapitálu je pokrok, že všichni, kdo se staví proti západní expanzi a liberální ideologii, jsou skřeti.

Mezi liberalismem a individualismem není žádná souvislost. To, co liberálové nazývají individualismem, je ve skutečnosti sobectví. Vlastnictví majetku a honba za obohacením nedává jedinci žádnou identitu, stejně jako používání módních značek.

Mezi liberalismem a efektivitou není žádná souvislost. To, co liberálové nazývají efektivitou, je zisk plynoucí do kapes nadnárodních kapitalistů a jejich slouhů, zatímco ničí neobnovitelné zdroje kvůli tomu, aby na trh vrhli krátkodobé, nepotřebné a škodlivé zboží.

Bez ohledu na to, jak krásná jsou hesla na transparentech, skutečným cílem liberalismu je nastolení a obrana diktatury globálního kapitálu se západní centrálou, doprovázené všeobjímajícím nátlakem vůči zbytku světa.

Zdroje a odkazy:

1. Adams B. The Laws of Civilizations and Decay. An Essays on History. N.Y., 1898, p.305.
2. Всемирная история. Период английского завоевания. М.-Мн., 2000, с. 310.
3. Spencer H. The Man Versus the State. London. 1881. P.18;

Дугин А.Г. Ноомахия. Войны ума. Англия или Британия. Морская миссия и позитивный субъект. М., 2015.

4. Анри Пиренн. Империя Карла Великого и арабский халифат. Конец античного мира. М., 2011.
5. W. Harrison. The description of England prefixed to the Holinshed's Chronicles, vol.I, 1807, p.186.
6. Tanner. Tudor Constitutional Documents, 1922, p. 475-479. Цит. По Семенов В.Ф. Пауперизм в Англии XVI века и законодательство Тюдоров. В сб. Средние века. Выпуск IV. М.,1953
7. Хобсбаум Э. Век революции. Европа 1789-1848. Ростов-на-Дону, 1999, с. 63.
8. Mitchel J. The History of Ireland from the Treaty of Limerik to the Present Time. 1869. V. II, p. 244-247; Fitzgerald G. Towards a New Ireland. Dublin, 1973, p.67.
9. Zeiten und Menschen. Paderborn: Schoeningh, 2011.
10. Сообщение британского генерал-губернатора от 1834. Цит. по Неру Д. Взгляд на всемирную историю. Т. II. М. 1981.
11. Снесарев А.Е. Индия как главный фактор в среднеазиатском вопросе. СПб.,1906. С.114; Менделеев Д.И. Заветные мысли. М., 1995, с. 17, 49, 60.
12. Китай, государство в Азии//Энциклопедический словарь Брокгауза и Ефрона.
13. Daniel Vangroenweghe. Du Sang sur les lianes. Bruxelles, 1986, p.10.
14. Lefeuvre Daniel. Pour en finir avec la repentance coloniale. Flammarion, 2006.
15. Саркисянц М. Английские корни немецкого фашизма. СПб, 2003.

AUTOR: Alexandr Vladimirovič Tjurin

[ZDROJ](#)

Překlad: Peter 008/Pokec24